

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **SČS – Unie nezávislých petrolejářů ČR, z. s.**, se sídlem Riedlova 919, Desná III, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti: UNIPETROL, a. s., se sídlem Na Pankráci 127, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 12. 2014, č. j. ÚOHS-S624/2014/KS-27389/2014/840/RPI,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 24. 4. 2015 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 12. 2014, č. j. ÚOHS-S624/2014/KS-27389/2014/840/RPI, jímž bylo podle § 16 odst. 2 a 5 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS“), povoleno spojení soutěžitelů UNIPETROL, a. s. a ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a. s.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že proti napadenému rozhodnutí nejprve podal rozklad, postupoval přitom podle rozsudků zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2013 ve věci sp. zn. 62 Af 55/2011 a ze 13. 2. 2014 ve věci sp. zn. 62 Af 42/2012, v nichž bylo právo podat rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o povolení spojení soutěžitelů přiznáno i osobě, která proti spojení uplatnila námitky podle § 16 odst. 1 ZOHS, přestože nebyla účastníkem řízení o povolení spojení. Tento rozklad však byl rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 27. 3. 2015 zamítnut jako nepřijatelný. Předseda žalovaného poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 26. 2. 2015 ve věci sp. zn. 9 Afs 72/2013 a ze dne 11. 3. 2015 ve věci sp. zn. 6 As 47/2014, kterými byly zrušeny shora uvedené rozsudky soudu zdejšího. Žalobce tedy podal proti napadenému rozhodnutí žalobu a dovozuje její včasnost s ohledem na nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012 ve věci sp. zn. IV. ÚS 3476/11. Dále žalobce obsáhle argumentuje proti napadenému rozhodnutí a uzavírá s tím, že spojení soutěžitelů nemělo být povoleno. Napadené rozhodnutí navrhuje zrušit a současně požaduje přiznat napadenému rozhodnutí odkladný účinek.

Žalobce tedy podává žalobu proti (prvostupňovému) rozhodnutí žalovaného, kterým bylo povoleno spojení soutěžitelů od žalobce odlišných, poté, co byl jako nepřípustný zamítnut žalobcův rozklad proti tomuto rozhodnutí.

Zdejší soud se nejprve zabýval včasností podané žaloby.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., soud usnesením odmítne návrh (žalobu), jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Žalobce napadá rozhodnutí ze dne 19. 12. 2014. Žalobce uvádí, že mu bylo doručeno na jeho žádost dne 7. 1. 2015. I kdyby tedy soud počítal lhůtu k podání žaloby až od tohoto dne, uplynula nejpozději v pondělí 9. 3. 2015. Žalobce však podal žalobu až dne 24. 4. 2015 a její včasnost opírá o rozhodovací praxi zdejšího soudu, podle níž nemohl toto rozhodnutí v minulosti napadat ihned žalobou, nýbrž měl proti němu podat rozklad.

Zdejší soud se proto zabýval tím, zda skutečnost, že žalobce pod vlivem výše uvedených rozsudků zdejšího soudu podal proti napadenému rozhodnutí nejprve rozklad, a teprve poté, co byl rozklad jako nepřípustný zamítnut, se obrátil na soud, jsou dostatečné pro závěr o včasnosti podané žaloby. Zdejší soud sice plně rozumí procesní situaci, v níž se žalobce ocitl, k závěru o včasnosti podané žaloby však dospět nemohl.

Dovolává-li se žalobce nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012 ve věci sp. zn. IV. ÚS 3476/11, nejde o argumentaci přílehlavou. Situace řešená Ústavním soudem byla totiž od věci právě posuzované odlišná. Ve zmiňovaném nálezu Ústavní soud uvedl: *„Orgány veřejné moci mají při posuzování toho, zda určitý procesní prostředek ochrany práva byl podán řádně a včas, povinnost respektovat princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, normativně vyjádřený v principu právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky. To mj. znamená, že účastníku řízení nesmí být na újmu, pokud při využití takového prostředku proti rozhodnutí orgánu*

veřejné moci postupoval v dobré víře ve správnost v něm obsaženého nesprávného poučení. Pokud byl přítom účastník řízení tímto způsobem poučen o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, jenž ze zákona nebyl v dané věci objektivně přípustný, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku. Trvání obecných soudů na tom, že v dané věci měla být lhůta počítána ve smyslu doslovného znění § 72 odst. 1 a 4 soudního řádu správního již od doručení napadeného správního rozhodnutí, by ve svém důsledku znamenalo odepření spravedlnosti, resp. práva na přístupu k soudu, které je podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručeno každému. Za situace, kdy byl účastník řízení na základě poučení v dobré víře v existenci opravného prostředku, od něj totiž nebylo možné očekávat podání žaloby. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby se počátek předmětné lhůty odvíjel až ode dne, kdy bylo účastníku řízení doručeno rozhodnutí příslušného správního orgánu o předmětném opravném prostředku, případně kdy byl tímto správním orgánem, příp. správním orgánem, jenž vydal původní napadené rozhodnutí, o nesprávnosti v něm obsaženého poučení vyrozuměn.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).

Z toho je zřejmé, že v případě řešeném Ústavním soudem byla správní žaloba podaná po uplynutí lhůty stanovené v § 72 s. ř. s. považována za včasnou proto, že se žalobce řídil nesprávným poučením správního orgánu obsaženým v napadeném rozhodnutí o tom, že proti rozhodnutí lze podat opravný prostředek (který ze zákona možné podat nebylo). V daném případě však žalobce v napadeném rozhodnutí o možnosti podání rozkladu poučen nebyl; v poučení bylo totiž uvedeno, že podat rozklad může toliko účastník řízení, tím však žalobce nebyl (a toho si žalobce byl dobře vědom).

Právně delikátnější je situace ve vztahu k závěrům plynoucím z rozsudků zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2013 ve věci sp. zn. 62 Af 55/2011 a ze 13. 2. 2014 ve věci sp. zn. 62 Af 42/2012. Je sice pravdou, že zdejší soud v uvedených dvou rozsudcích v rámci snahy o náležitý stupeň ochrany osob podávajících námitky proti povolení spojení dovedl, že v určitém obsahově omezeném rozsahu těmto osobám právo rozkladu svědčí (argumentace zdejšího soudu obsažená v uvedených dvou rozsudcích je známa žalobci i žalovanému, jinak jsou texty obou rozsudků dostupné na www.nssoud.cz, proto není třeba tuto argumentaci nyní připomínat), tyto dva rozsudky zdejšího soudu, od dosavadní ustálené výkladové praxe se odlišující, však nemohly být zdrojem legitimního očekávání žalobce, že jeho rozklad, který podal jako neúčastník řízení o povolení spojení soutěžitelů, bude žalovaným meritorně vyřízen. Takové legitimní očekávání by žalobci zakládala toliko dlouhodobá a ustálená rozhodovací praxe; ta však do vydání citovaných rozsudků zdejšího soudu byla přesně opačná (proti rozhodnutím o povolení spojení soutěžitelů mohli brojit toliko účastníci těchto spojení; třetím osobám nebylo dosud nikdy přiznáno právo podat jakýkoli opravný prostředek).

Byť si je zdejší soud vědom toho, že žalobce při podání rozkladu skutečně mohl postupovat podle názoru obsaženého ve zmiňovaných (pravomocných) rozsudcích

zdejšího soudu (s nímž se mohl žalobce i ztotožňovat) vydaných během relativně krátkého časového úseku (cca půl roku), spolehlivá dobrá víra, že je žalobce jistě oprávněn podat proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů rozklad, žalobci vzniknout nemohla. Proti rozsudkům krajských soudů vydaným ve správním soudnictví lze podat kasační stížnost. Za situace, kdy proti oběma zmiňovaným rozsudkům zdejšího soudu byly podány kasační stížnosti (a to jak spojujícími se soutěžiteli, tak žalovaným), a tedy kdy ani z postoje žalovaného nebylo možno dovozovat jeho názorový souhlas se závěry zdejšího soudu a zároveň bylo zřejmé, že k nastolené otázce se teprve bude (dosud poprvé) vyjadřovat kasační soud, nelze následně zamítnutí rozkladu žalovaným poté, co Nejvyšší správní soud nepřijal argumentaci zdejšího soudu podávanou z uvedených dvou rozsudků, pokládat za postup k tíži žalobce natolik překvapivý, že by měl být argumentem pro „jiné“ počítání dvouměsíční lhůty k navazujícímu podání žaloby, než jak je počítána ustáleně.

Nelze tedy dospět k závěru, že by žalobce byl v nyní posuzované věci v dobré víře založené dlouhodobou a ustálenou rozhodovací praxí (odlišně od situace řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 9. 2008 ve věci sp. zn. 8 Afs 48/2006, www.nssoud.cz), jež jako jediná je žalobcem pokládána za argument včasnosti nyní podané žaloby. Na tom nemohlo nic změnit ani to, že žalovaný po obdržení žalobcova rozkladu žalobce vyzval k doplnění rozkladu namísto toho, aby žalobce poučil o jeho nepřípustnosti.

Zdejší soud uzavírá, že lhůta k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí žalobci uplynula nejpozději v pondělí dne 9. 3. 2015. Podal-li žalobce žalobu až dne 24. 4. 2015, učinil tak po uplynutí této lhůty. Zdejšímu soudu proto nezbylo, než žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout, aniž by měl prostor zabývat se dalšími otázkami podmínek řízení o žalobě.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. května 2015

Za správnost vyhotovení.
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu